Küçük Lemurun Arkadaşı

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Lemurun Arkadaşı

Aysel Banu YAVUZAL

Yüksek ağaçların gökyüzüne uzandığı yeşil bir ormanda küçük bir lemur yaşardı. Yumuşak gri tüyleri, beyaz bir yüzü ve parlak kehribar-altın rengi gözleri vardı. Uzun kuyruğunda, şeker kamışındaki çizgiler gibi siyah beyaz halkalar vardı. Her sabah daldan dala atlardı. Hızlı, meraklı ve kahkahalarla doluydu. Orman onun oyun alanıydı ve bunu biriyle paylaşmak istiyordu.

Sıcak bir akşam, ateş böcekleri yanıp sönerken, küçük lemur yapraklarda bir hışırtı duydu. Dalların altında, küçük ve yuvarlak bir şey yavaşça yürüyordu. Sarımsı kahverengi tüyleri, soluk krem rengi bir karnı ve minik koyu düğme gözleri vardı. Sivri burnunda minik bıyıklar kıpırdadı. "Merhaba!" dedi lemur. "Ben hızlıyım! Sen kimsin?"

"Ben bir tenrekim," dedi küçük kahverengi hayvan yumuşak bir sesle. "Ben yavaşım ama bir şeylere bakmayı severim." Lemur başını yana eğdi. Yavaş mı? Daha önce hiç yavaş biriyle tanışmamıştı. Tenreğin yanına atladı ve dostça bir zıplama yaptı. "Oynamak ister misin?" diye sordu. Tenrek minik koyu gözlerini kırptı. "Deneyebilirim," diye fısıldadı utangaççа.

Böylece ormanın kenarındaki uzun otlarda oynadılar. Lemur zıpladı, döndü ve kendi halkalı kuyruğunu kovaladı. Tenrek yere yakın yürüdü, her yaprağı ve çiçeği kokladı. Lemur etrafında daireler çizerek koştu, kıkırdayarak. "Ne kadar yavaşsın!" dedi. Tenrek yere baktı. "Biliyorum," dedi sessizce. Lemur zıplamayı bıraktı ve hiç kıpırdamadan oturdu.

Küçük lemur yeni arkadaşının üzgün göründüğünü fark etti. Bunu istemiyordu. "Yavaş olmak sorun değil," dedi nazikçe. "Ben hızla geçerken kaçırdığım şeyleri sen görüyorsun." Tenrek sivri burnunu kaldırdı ve minik bir gülümseme yaptı. "Gerçekten bir şeyler görüyorum," dedi. "Bu gece beni takip et. Gizli bir yer biliyorum." Lemurun kehribar gözleri merakla büyüdü. Gizli bir yer! Acaba ne olabilirdi?

Gökyüzü koyu maviye dönüp yıldızlar çıkınca, iki arkadaş birlikte yola koyuldu. Lemur öne fırlamak istedi ama arkadaşını hatırladı ve zıplayan adımlarını yavaşlattı. Tenrek yere yakın ve düzenli yürüdü, minik patileri yumuşak toprağa dokundu. Ateş böcekleri minik fenerler gibi etraflarında süzüldü. "Bu taraftan," diye fısıldadı tenrek. "Fazla uzak değil. Şu yaşlı ağacın hemen ötesinde."

Yaşlı ağacın yanından geçip kalın yeşil yapraklardan bir çitin altına girdiler. Tenrek küçük bir boşluktan geçti, lemur da arkasından sıkışarak geçti. Sonra ikisi de durup baktılar. Ormanın tam kalbinde, saklı bir bahçe vardı. Yumuşak gümüş ışık, küçük aylar gibi parlayan yuvarlak çiçeklerin üzerine dökülüyordu. Hava bal ve yağmur gibi tatlı kokuyordu.

"Oo!" diye fısıldadı küçük lemur. "Çok güzel!" Tenrek küçük, sessiz gülümsemesini yaptı. "Geçen hafta buldum," dedi. "Gece sakin olduğunda buraya gelirim." Bahçe her yanlarında parlıyordu. Soluk çiçekler yumuşak esintide sallanıyor, çiy damlaları minik yıldızlar gibi ışıldıyordu. Lemur her şeyi bir anda görmeye çalışarak yavaşça döndü. Çizgili kuyruğu sevinçle sallandı.

İki arkadaş gizli bahçeyi yan yana keşfettiler. Lemur parlayan çiçeklere dokunmak için yukarı zıpladı, tenrek yere yakın tatlı yaprakları kokladı. "Bunlar bal gibi kokuyor," dedi tenrek yumuşakça. "Bunlar da yağmur gibi!" Lemur pürüzsüz bir taş buldu ve üzerinden atladı. Sonra yavaş arkadaşının yetişmesini sabırla ve kıpırdamadan bekledi.

Parlayan bahçede yeni bir oyun oynadılar. Lemur öne zıplar, sonra durup beklerdi. Tenrek yavaşça yürür, sonra durup koklardı. "Tanıdığım en hızlı zıplayan sensin," dedi tenrek. "Sen de gizli şeyleri en iyi bulan kişisin," dedi lemur. İkisi de güldü, biri yüksek sesle biri yumuşakça, ve bahçe biraz daha parladı.

Sonra küçük lemurun aklına bir fikir geldi. "En tatlı çiçeği birlikte bulalım!" dedi. Tenrek başını salladı. "Sen yükseğe zıpla ve bak," dedi. "Ben aşağıda koklayıp bulurum." Böylece lemur uzun çiçeklerin üzerinden bakmak için yukarı zıpladı, tenrek ise yavaşça yürüyüp her sapı kokladı. Bir takım olarak aradılar, aradılar ve sonunda buldular.

Yumuşak kıvrımlı yaprakları olan küçük beyaz bir çiçekti. Bal gibi tatlı, yağmurdan daha taze kokuyordu. "Buldük!" diye sevindi lemur. "Buldük," diye onayladı tenrek, minik gözleri parlayarak. "Sen yüksekten gördün, ben de aşağıdan kokladım." Lemur arkadaşına baktı ve içi ısındı. Farklı olmak hiç de sorun değildi. Bir yapbozun iki parçası gibiydiler.

Küçük lemur yumuşak ışıkta tenreğin yanına oturdu. "Yavaş olduğun için memnunum," dedi. "Benim gibi hızlı olsaydın, bu bahçeyi asla bulamazdık. Sen sessiz şeyleri fark ediyorsun." Tenrek şaşkın ve mutlu bir şekilde yukarı baktı. "Ben de hızlı olduğun için memnunum," dedi. "Beni güldürüyorsun ve kalbimi zıplatıyorsun." Birlikte oturdular, farklı ve memnun, parlayan çiçeklerin sallanışını izlediler.

Ay yükselince, iki arkadaş uyuyan ormanın içinden eve yürüdüler. Lemur öne fırlamadı. Tenreğin yanında kaldı, yavaş adım adım, ve komik küçük şakalar anlattı. Tenrek yumuşak kıkırtısıyla güldü. "Yarın aynı saatte?" diye sordu lemur. "Aynı saatte," dedi tenrek. "Koklamak için burnumu getireceğim." "Ben de bakmak için zıplamalarımı getireceğim!" dedi lemur.

Sıcak ağacına dönen küçük lemur, halkalı kuyruğuna kıvrıldı. Parlayan bahçeyi ve sessiz, nazik arkadaşını düşündü. O gece önemli bir şey öğrenmişti. Farklı olmak sorun değildir. Hızlı ve yavaş arkadaş olabilir. Yüksek sesli ve yumuşak sesli birlikte gülebilir. Ve bir arkadaşlık en iyi, her arkadaş olduğu gibi sevildiğinde büyür.

Böylece her gece, ateş böcekleri yanıp söndüğünde, küçük lemur ve küçük tenrek yeniden buluştu. Bazen zıplayıp oynadılar. Bazen oturup tatlı çiçekleri kokladılar. Lemur hâlâ hızlı ve meraklıydı, tenrek hâlâ sessiz ve yavaştı. Ama onlar en iyi arkadaştılar ve gizli bahçe, ikisini de barındırmaktan mutlu, parlamaya devam etti.